

Jiskra v oku

Rozhovor
s anglickým
profesionálem
**Davidem
Carterem,**
který hrál
patnáct let
vrcholový golf
na European
Tour a dalších
patnáct let žije
a trenérsky
pracuje
v České
republice.

Text a foto Andrej Halada

Na konci loňského roku jste opustil Albatross Golf Resort a od nové sezony působíte v Prague City Golf. Co vás k takovému kroku – po patnácti letech – přimělo?

Těch důvodů bylo víc, ale především jsem měl pocit, že jsem na Albatrossu vykonal všechno, co se udělat dalo. Založil jsem a vybudoval akademii, z níž vzešlo mnoho dobrých hráčů. Patnáct let je také dlouhá doba – většina lidí v téhle branži vydrží na jednom místě obvykle čtyři až pět let.

Když jste v roce 2009 začal v Česku profesionálně učit golf, s jakými cíli jste přicházel?

Od počátku jsem se chtěl orientovat na výuku dětí a mládeže. Končil jsem hráčskou kariéru a prostřednictvím akademie jsem se mohl vrátit k vlastním začátkům. S Jiřím Šimáněm, který Albatross vybudoval, jsme tehdy měli důležitý hovor. On mi říká: „Víš, Davide, tohle hřiště jsem nestavěl pro juniory, tohle je luxusní golfový resort se vším, co k tomu

patří. Nevím, jestli je to správné místo pro tvoje plány.“ Ale podařilo se mi ho přesvědčit, že resortu to přinese benefity. Skutečně se tak stalo. Přišlo hodně dobrých mladých hráčů, vznikl mužský i ženský tým, přišel francouzský profesionál Julien Brun, za Albatross hrál i Haydn Porteous. Atmosféra v klubu se proměnila. V roce 2021 vyhrál smíšený tým do 16 let republikové mistrovství, v roce 2023 vyhrál mužský tým extraligu. Vzniklo tu prostředí, které se může pyšnit vynikající sportovní úrovní.

Proč jste si jako místo svého dalšího působení vybral právě Prague City Golf s jeho hřišti Zbraslav a Vnoř?

Vedli jsme s majitelem Prague City Golf Tomášem Raškou debatu a on byl mojí vizi vytvořit silný juniorský program nakloněn. Zbraslavský tým byl před několika lety kvalitní, působilo tu hodně výborných hráčů i dobrá akademie, chtěl bych tohle oživit. Roli hrálo i to, že jsem chtěl zůstat v Praze. Je to pro mě výzva, budovat vše od začátku.

■ David Carter na pozadí nových jamek hřiště Prague City Golf Zbraslav, kde nyní působí. „I když jsem měl chvíle, kdy jsem nehrál dobře, vždycky jsem si věřil. Věděl jsem, že je to jen otázka času a forma se vrátí. Ale když se teď zpětně dívám na svou kariéru, myslím, že největším úspěchem nebylo vyhrát, ale to, že jsem hrál na European Tour plných patnáct let. To je opravdu těžké a je to něco, na co jsem docela hrdý.“

Budete spolupracovat i se současnými trenéry Prague City Golf Academy, v níž je pod vedením Tomáše Gryce zhruba desítka učitelů, včetně někdejšího úspěšného hráče Ondřeje Liesera?

Nelze v jedné osobě vést celý juniorský program, vždy je to věc celého týmu a sdílení poznatků. Klíčové je nadšení pro věc. Potřebujete lidi, kteří svoji práci dělají

z těch správných důvodů – ne pro peníze, prestiž, jméno. Když jsem se s Tomášem Grycem bavil, říkám mu: „Tohle není projekt na jeden dva roky. Na tom se pracuje pět a více let. A aby něco takového fungovalo, musíte tomu dodat i nějaké vnitřní kouzlo.“

Kdo jsou vaši nejčastější klienti, žáci?

Základní pravidlo říká, že nemůžete být odborníkem na všechno ani na

všechny. Existují různé typy golfistů. Občasní hobby hráči, často hrající entuziasté, starší i mladší, sportovci i méně obratní, ženy i muži... Já se specializuji na golfisty, kteří chtějí hrát dobře a chtějí jít kupředu. Mými klienty jsou především ti juniorští hráči, kteří se chtějí zlepšovat a hrát na vyšší sportovní úrovni.

Co všechno jim můžete předat?
Někdejší trenér české národní

v třiadvaceti vstoupil na European Tour. Takže pokud něco mohu předávat, je to právě zkušenost. Nejsem teoretik, nečetl jsem o golfu tolik knih a nestudoval jsem ho tak odborně jako třeba Staffan, ale můžu nabídnout velké osobní znalosti.

Jak by měla vypadat výuka v Prague City Golf pod vašim vedením? Co by měly být hlavní pilíře?

Nejdůležitější je duch a atmosféra. Celé prostředí musí být přátelské a otevřené, každý musí být vítán. Dítě nesmí mít pocit, že je do něčeho násilně tlačeno. Je potřeba pracovat i s rodiči. Někteří mají ambice a chtějí z dítěte něco mít, ale to není vždy k dobru. Dítě to pak dělá jen kvůli

pak budete lepším a úspěšnějším hráčem.“

Co byste poradil rodičům, kteří mají doma golfově talentované dítě?

Budte především tátou a mámou, nebudte trenérem nebo manažerem. Budte povzbuzující a podporující rodiče, kteří netlačí, nekritizují a neodsuzují. Když se ohlížím za vlastní zkušeností, tak můj táta sice nebyl ve všem dokonalý, ale dodal mi nekonečnou porci sebevědomí. Nikdy mi neřikal, že něco dělám špatně, že mi to nepůjde, že málo trénuju a podobně. Slyšel jsem jedině: „Ty to zvládneš, ty to umíš nejlíp. Z toho bunkeru se vyhraješ a ten putt dáš.“ Dodnes mi říká, že hraju tak dobře, že

ZNÁTE TEORII 10 000 HODIN? JÁ JE URČITĚ MĚL ZA SEBOU UŽ PŘED TÍM, NEŽ JSEM V TŘIADVACETI VSTOUPIL NA EUROPEAN TOUR.

nim a jejich pochvale. Důležité je také nastavit obsah lekcí. V Česku kladete důraz na techniku a správný švih, ale to je jen jedna část celku. Klíčové je, aby si děti ke golfu vytvořily takový vztah, že je bude bavit i ve třiceti či čtyřiceti letech. Když si bude jakýkoli z mých juniorských žáků užívat golf i po dvaceti letech hraní, je to pro mě obrovský úspěch.

Jak by měli trénovat hráči mezi 5 a 10 lety, mezi 11 a 15 lety a pak do 18 let? V čem je největší rozdíl?

U dětí do deseti let stačí základní instrukce, trénink má být hlavně zábavný. Mezi jedenáctým a patnáctým rokem je to už více o technice a sportovní přípravě. A nejpozději v šestnácti letech se rozhodují, jak moc vážně golf budou brát. Měli by začít být méně závislí na trenérovi, měli by přemýšlet o svých cílech. V téhle fázi jde o mentální koučink, který má hráčům pomoci být sami sebou. Vždycky říkám mladým golfistům: „Obklopte se dobrými lidmi, protože když do vás vloží důvěru, stanete se sebevědomým člověkem. Díky tomu

bych mohl hrát na PGA Tour. Nikdy o mně nepochyboval.

Myslíte si, že tenhle přístup je použitelný pro každého?

Je určitě možné si z toho něco vzít. Ale každý to má v životě jinak, každý si musí najít vlastní cestu.

Když vidíte hráče s ambicí stát se hrajícím profesionálem, co mu v takovou chvíli říkáte?

Hraj golf pro lásku ke hře, a ne pro peníze. Pokud chceš dojít k nějakému vrcholu, bude tě to stát spoustu sil a obětí. Budeš muset mít pevnou disciplínu a musíš tomu zasvětit vše. A i když tomu dáš všechno, nemáš moc času na to, abys ukázal, jak jsi dobrý. Navíc po kariéře, která bude trvat jen asi 15 let, tě čeká ještě spousta dalších roků života. I na tohle musíš myslet.

Dokážete také vycítit, že právě z tohoto nadějného hráče se stane špičkový a úspěšný golfista?

Když má někdo velký talent, tak to samozřejmě vidíte. Ale abyste se stali vynikajícím, a navíc ještě úspěšným

reprezentace a můj dobrý přítel, Švéd Staffan Johansson, mi jednou řekl: „Jsou dva typy cest. Buď můžeš předávat to, čím jsi sám prošel, anebo můžeš člověka na tuhle cestu navést. Buď jsi ten, kdo sám vyleze na Mount Everest a víš pak všechno o tom, co tě na té cestě může potkat, anebo jsi člověk, který druhého na cestu připraví, případně mu ji zajišťuje ze základního tábora.“

Věnuju se golfu už 47 let a nikdy jsem neuvažoval o jiném zaměstnání než golfovém. Myslím, že jsem prošel v golfu mnoha pozicemi a získal jsem nepřeberně zkušeností. Znáte teorii 10 000 hodin? Já je určitě měl za sebou už před tím, než jsem

golfistou, vyžaduje to opravdu hodně věcí. Také se musí všechny sejít a musíte je udělat správně. Často nemají nic společného s golfem, ale mohou ovlivnit vaši hru v dobrém i špatném směru. Pamatuji si, jak se Jacka Nicklausa kdysi ptali, jestli by Tiger mohl vyhrát více majorů než on. Odpověděl, že rozhodně může, protože má obrovský talent

Pokud tohle v sobě nemáte, tak vrcholů nikdy nedosáhnete. I kdyby vám oba rodiče donekonečna opakovali, jak jste dobrý.

Kolik dětí podle vás tuhle jiskru v oku má?

Celkem dost, ale někteří jenom určitou dobu. Někdo je do golfu nadšený jen dva tři roky, někoho

S vaším otcem jste byl před pár dny hrát hřiště Vnoř. V 85 letech je stále aktivním hráčem. Řekněte mi o něm více.

Zajímavé jsou okolnosti, za kterých odešel na počátku 70. let z Anglie do Jižní Afriky. Pracoval jako inženýr ve firmě na oblečení, ale přišel o práci. Přitom zrovna čekali přírůstek do rodiny – tedy mne. Odešli do Jižní Afriky, kde otec sehnal zaměstnání v golfu. K němu se dostal ve dvaceti osmi letech. Měl předtím velké psychické potíže, takže navštívil doktora a ten mu řekl, že bude muset změnit způsob života. A doporučil mu hrát golf. Otec hrál na výborné úrovni fotbal, ale o golfu nevěděl skoro nic. Nicméně navštívil driving, vzal do ruky hůl a zjistil, že mu to jde. Během dvou let z něj byl scratch hráč! Do dnešního dne neabsolvoval jedinou lekci s trenérem.

BUĎTE PŘEDEVŠÍM TÁTOU A MÁMOU, NEBUĎTE TRENÉREM NEBO MANAŽEREM. BUĎTE POVZBUZUJÍCÍ A PODPORUJÍCÍ RODIČE, KTEŘÍ NETLAČÍ, NEKRITIZUJÍ A NEODSUZUJÍ.

a vynikající pracovní morálku. Ale bude záležet i na tom, s kým se ožení a jestli se nezraní. A to se také ukázalo jako klíčové.

Zmíním i jednu věc, bez které se nejde obejít. Jiskra v oku. Víte, co mám na mysli: hlad a touha po vítězství, nadšení pro věc a posedlost. Dítě, které rodičům říká: „Pojďte, pojdte, ať už můžu jít hrát, ať už jsem na drivingu a odpaluju...“

to přejde v patnácti. Roli dnes hrají i jiná lákadla, především technologie. O to je těžší koncentrovat se na jedinou věc. Jako dítě a teenager jsem byl vlastně pořád venku a byl jsem šťastný. Vyrůstat v Jižní Africe, v tamním teplém a přívětivém podnebí, bylo skvělé. Otec byl v jednom golfovém klubu profesionál, s hrou jsem začal v pěti letech, cesta pro mě byla jednodušší.

Po něm jste zdědil sportovní talent?

Určitě, dělal jsem s golfem i další sporty. Jižní Afrika je velice sportovní země, pěstuje se tam ragby, kriket, fotbal, tenis, squash, atletika, plavání, ping-pong a samozřejmě golf. Je určitě lepší, když si v mládí vyzkoušíte mnoho disciplín a nevěnujete se jen jedné. V prvních letech mě také nebavilo věnovat

se jen golfu, teprve v deseti jsem začal snít o tom, že bych mohl být jednou skvělým hráčem a hrát třeba jako Seve Ballesteros. Zároveň jsem pořád hrál ragby i fotbal. Když jsem přišel za fotbalovým trenérem, že nemůžu kvůli golfu chodit na tréninky, tak mi řekl: „Nic se neděje, budeš jen hrát zápasy a uvidíme.“

Co z hlediska dětí a mládeže český golf potřebuje nejvíc?

Úspěch ve větším měřítku. Děti potřebují k někomu vzhlížet, chtějí mít vzor, u kterého si budou moci říct: „To chci taky dokázat.“ V Jižní Africe to byl po válce Bobby Locke, pak Gary Player a Harold Henning, dále Ernie Els, Retief Goosen, Louis Oosthuizen, Charl Schwartzel. Český golf potřebuje v následujících pěti deseti letech úspěšné hráče. Od té doby, co tu jsem, ušlo Česko slušnou cestu. Bývalo na golfové mapě Evropy na chvostu, dnes je uprostřed a někdy i výš. Přispěly k tomu evropské turnaje, které se u nás pořádají, ženské i mužské. Díky společnosti Relmost se tu už přes deset let hraje European Tour / DP World Tour a dva turnaje Challenge Tour. Čeští hráči i hráčky dostali dost příležitostí porovnat se s kvalitní konkurencí.

V případě žen jsme skutečně dál, ale co muži? Právě na turnajích pořádaných Relmostem nic zásadního nepředvádějí. Ani na druholigové Challenge Tour nemáme trvale víc hráčů. Čím to je?
Těžká otázka, a ještě těžší odpověď. Řekl

Můj přístup ke krátké hře

U krátké hry je podle mě nejdůležitější vědět, jak hůl funguje. Jak funguje její spodek a bounce.

Ta nejčastější chyba, jakou u hráčů vídám, je to, že mají míček v postoji moc vzadu. Pak je ale těžké využít spodek a bounce hole. Navíc to hráče vede k tomu, že pomáhá míčku do vzduchu. Výsledkem jsou tlusté nebo tenké rány. Dalším omylem je, že máte držet hlavu dole.

Jakmile se naučíte správně používat hůl, máte i větší prostor pro chybu. Nemusíte se mermomocí snažit trefit jako první míček – hlava může nejdřív přijít k zemi před míčkem, hůl vám pak pomůže ho dostat do vzduchu.

Vždycky doporučuji posunout si míček v postoji dopředu. V nápřahu musí zapracovat ruce a zápěstí, aby hlava hole opsala čistý oblouk. V zóně impaktu pak stačí spodkem hole jen pročísnout trávu, přičemž shaft nijak nenaklánějte. Když hrajete chipy a pitche správně, zjistíte, že kontakt se zemí opravdu není nijak velký. A tomu odpovídá i velmi malý řízek, který vyseknete. To je důkaz, že necháváte hůl, aby dělala svou práci.

Jak vidíte na fotografiích, nevypadám strnule, ruce nemám napjaté. Nesnažím se pomáhat míčku do vzduchu ani nedržím hlavu dole. Jsem si jistý, že když se naučíte správně využívat to, co hůl nabízí, ohromně se v krátké hře posunete.

bych, že v té první fázi, pokud jde o hráče v klubech, o spolupráci s trenéry, to jde docela dobře. Také v juniorské kategorii je solidní úroveň. Někteří hráči pak jdou na studia do USA – a to je zcela zásadní, protože bez toho se dnes ve světové konkurenci v podstatě nejde prosadit –, jenže my je během studií ztrácíme. Nevídáme jejich hru,

nejsme s nimi v bližším kontaktu. Když se vrátí, mnozí nepřicházejí s výrazně vyšší úrovní. To je zásadní bod v dráze špičkového golfisty, kdy je potřeba mu pomoci. Aby se po studiích prosadil, potřebuje vedení a podporu, manažera, lidi okolo sebe. Aby věděl, jak dál, a vyvaroval se špatných rozhodnutí. Kde sehnat sponzory, kolik turnajů

a jakých má hrát, za co utratit peníze a za co ne.

Máme dost lidí, kteří jim takovou podporu mohou dát? Manažerů i trenérů na potřebné úrovni?

Mluvil jsem o tom často s vedením České golfové federace, také s trenérem reprezentace Harrym Scottem. O tom, že spousta hráčů je na všechno sama. Já to měl usnadněné, protože můj otec byl golfovým profesionálem a sféru dobře znal. Mohl jsem se o něj opřít. Je potřeba být trpěliví a doufat, že schopných golfových manažerů se bude objevovat víc. Sportovních manažerů je v Česku obecně dost, jsou ve fotbale, v ledním hokeji, v tenise.

JAKÝ MÍT PLÁN NA DALŠÍCH DESET DVACET LET DOPŘEDU? MĚLI BYCHOM V PŘÍŠTÍCH DESETI LETECH ZDOVNÁSOBIT POČET REKREAČNÍCH HRÁČŮ V ZEMI.

Je 50 000 registrovaných rekreačních hráčů dost na to, aby vůbec vyprodukovali špičkové hráče?

Golf má v Česku ještě potenciál růstu. Ale je potřeba veřejnost stále vzdělávat, informovat o tom, co golf je. Málo lidí ví, že golf může být i relativně levný a že taková hřiště a kluby jsou i v Praze a blízkém okolí. Spousta lidí si myslí, že chtějí-li začít s golfem, měli by si najít individuálního trenéra. Nevědí, že lze absolvovat skupinové lekce. Není potřeba hrát každý týden, není nutné jít pokaždé 18 jamek. Golf lze uchopit na mnoho způsobů. Já teď například jednou týdně hraju padel tenis, což je mix tenisu, badmintonu a squashe. Nemám ani vlastní pátku, jen si ji půjčím, ale baví mě hrát s přáteli. Podobně lze pěstovat i golf – neformálně, jednoduše, občas.

Otázka ohledně celkového počtu hráčů je ale závažná. Jaký mít plán na dalších deset dvacet let dopředu? Podle mě je potřeba říct, že bychom měli v příštích deseti letech zdvojnásobit počet rekreačních hráčů v zemi.

Zdvojnásobit?! Z 50 000 na 100 000? To je hodně ambiciózní cíl. Vždyť takovým tempem neroste golf dnes nikde na světě. Naopak, prakticky ve všech evropských zemích už delší dobu zůstává na stejných počtech.

Přesto si myslím, že potenciál tu je. Vezměte si, že dnes máme přes 100 golfových hřišť, což je dost na to, že by mohla zvládnout právě ten dvojnásobný počet hráčů. Spousta hřišť nemá dostatečnou vytiženost. Jak už jsem řekl, je nutné dostat mezi lidi základní informaci, že golf je živá a dobrá hra a není jen pro bohaté. Golf je dnes často vnímán jako sport spojený s bohatstvím či byznysem, ale je potřeba ho více provázat s běžnou populací. Posunout jeho image a přiblížit ho střední třídě.

Nemůžu nezpomenout na vlastní začátky. Rodiče mě i s mým bratrem vysadili ráno na hřišti, dali nám trochu peněz a my tam celý den hráli. Nepotřebovali nás držet za ruku, hlídat. Členové klubu nás znali a starali se o nás. Kdybychom dělali něco špatného, napomenuli by nás. Byli jsme v solidním a bezpečném

David Carter,

nar. 16. června 1972

v Johannesburgu. Vyrůstal v Jižní Africe, kam jeho rodina přesídlila z Anglie počátkem 70. let. Golf začal hrát v pěti letech, jako juniorský hráč reprezentoval JAR. Profesionálem se stal v roce 1989, hrál za Anglii. Po několika pokusech se mu podařilo kvalifikovat na European Tour, kde svoji první sezonu absolvoval v roce 1995. Jako profesionál dosáhl celkem tří vítězství; v roce 1998 vyhrál Irish Open a v témže roce společně s Nickem Faldem zvítězili coby anglický tým na World Cupu, turnaji ve formátu dvojic. Jeho nejvyšší pozici ve světovém žebříčku bylo 87. místo v roce 1999. V roce 2009 přesídlil do České republiky, kde žije a učí golf dodnes. V letech 2010–2023 působil v rámci Albatross Golf Resortu, kde vybudoval a vedl David Carter Albatross Golf Academy. Od počátku roku 2024 působí v Prague City Golf.

prostředí, kde jsme trávili spoustu víkendů a volných dní. Jedli jsme v restauraci, kde jídlo nebylo drahé, ale chutnalo nám. Mohli jsme donekonečna odpalovat míče. Celkově to byla levná varianta golfu, žádné členství za 150 000 dolarů jako v USA. To je obraz golfu, který si dokážu představit i v Česku. Žádné otázky typu: V jakém klubu jsi členem? Jaký máš handicap? Kde pracuješ? V čem podnikáš? Ne, golf je jeden z těch sportů, které se mi líbí a které si jdu s radostí zahrát. To je celé.

Co máte na českém golfu rád?

Líbí se mi některá hřiště. Vždycky když hraju v severomoravských Šilheřovicích, tak si připomenu Anglii. Šilheřovice mají jedinečnou atmosféru. V poslední době mě zaujalo hřiště Oaks, které má vysokou kvalitu a i pro výborného hráče je to test jeho dovedností. Moc se mi líbila Hluboká, což je nádherné hřiště s úžasným prostředím. Přesně tenhle typ hřiště mám na mysli, když si představím, že bych tu jako dítě vyrůstal. Hřiště je na rovině, areál je kompaktní, hraje se tu příjemně.

Víte, to je taky problém, že si dnes spousta lidí myslí, že v golfu musí být všechno perfektní, jenom top kvalita. Ale to nemá s realitou nic společného. Nikde nejsou jen vrcholky, všude je střední úroveň a průměr, něco je i pod touhle linií. Ale právě to může být vstupní branou ke golfu. Jako když lidi hrají badminton v parku. Prostě si zkusíte hrát golf na louce. Já měl to štěstí, že jsem mohl hrát na těch nejlepších hřištích světa, že jsem byl rozmazlován areály, které patří do top třídy, ale na hřištích v Česku se mi líbí i to, že vidím celou škálu možností.

A co si myslíte o lidech v českém golfu? Jací jsou?

Řekl bych, že potřebujeme hodně lidí s dobrými úmysly a upřímným přístupem. Jako je Bill Gates, který je ochoten podělit se o své bohatství a investovat ho nezištně do vzdělání a výuky. Na golfu je spousta lidí, kteří chtějí v životě vydělat velké peníze, chtějí uspokojit svoje ego, potřebují se předvést – výbavou či oblečením se stovky tisíc. Ale my potřebujeme lidi, kteří dosáhli úspěchu a zároveň se o něj dokážou podělit s druhými. Když jsi dosáhl pozice, ve které můžeš dávat a vidíš, jak to je k užitku a radosti druhým, tak to je podle mě štěstí. Rozdejte mezi děti, které začínají s golfem, obyčejné hole, míčky, čepice – a uvidíte, jakou z toho budou mít radost. A vy se budete cítit lépe než oni, protože můžete dávat. Když takové lidi dostaneme víc ke golfu, když se tenhle přístup stane běžným a častým, tak to určitě českému golfu velmi prospěje. A to je taky to, co bych chtěl dál v Česku, v Prague City Golfu, dělat: pracovat s lidmi, kteří mají dobré úmysly. **G**